

Cartea lui Daniel - Numărul șaiszeci și unu

Dezvăluirea tapiseriei profetice: Înțelegerea vedeniilor lui Daniel, a Legământului și a vremii pecetlurii în zilele de pe urmă

Jeff Pippenger

2024-01-25

Gabriel a venit la Daniel în capitolul al nouălea pentru a-i da pricepere și înțelegere cu privire la cele două vedenii care fuseseră arătate în capitolul al optulea.

Și el m-a făcut să înțeleg, a vorbit cu mine și a zis: O, Daniele, acum am ieșit ca să-ți dau pricepere și înțelegere. La începutul rugăciunilor tale a ieșit porunca, și am venit să ți-o arăt; căci ești preaiubit: de aceea înțelege cuvântul și ia aminte la vedenie. Daniel 9:22, 23.

Pentru ca Daniel să aibă "înțelegerea" de care avea nevoie, Gabriel i-a spus să înțeleagă atât "cuvântul", cât și "vedenia". "Cuvântul" era vedenia călcării în picioare a sanctuarului și a oștirii, iar "vedenia" era vedenia privitoare la arătarea din 22 octombrie 1844. Sora White subliniază de asemenea aceste două vedenii atunci când ne spune că Daniel căuta să înțeleagă legătura dintre robia de șaptezeci de ani și cei două mii trei sute de ani. Cei șaptezeci de ani sunt ceea ce Gabriel a identificat drept "cuvântul", iar "vedenia" era cei două mii trei sute de ani. Daniel îi reprezintă pe "înțelepții" din zilele de pe urmă, atunci când Gabriel oferă tâlcuirea celor două mii trei sute de ani. "Înțelepții" recunosc atât "cuvântul", cât și "vedenia", în tâlcuirea lui Gabriel; cei răi nu înțeleg. Milerii au înțeles "cuvântul" și "vedenia", dar numai într-o măsură limitată.

Cei patru sute nouăzeci de ani ai timpului de încercare au fost o perioadă întemeiată pe patru sute nouăzeci de ani de răzvrătire împotriva legământului celor „șapte vremi”, reprezentat în Leviticul douăzeci și cinci și douăzeci și șase. Cei șaptezeci de ani de captivitate au constituit suma tuturor anilor în care țării nu i s-a îngăduit să se bucure de odihna ei.

Săptămâna în care Hristos a întărit legământul cu mulți a fost o ilustrare a conflictului legământului Său, așa cum este reprezentat prin două perioade de o mie două sute șaiszeci de zile. Acea săptămână profetică a fost împărțită de cruce, care prefigurează pecetea lui Dumnezeu.

Care este pecetea Dumnezeului celui viu, care este pusă pe frunțile poporului Său? Este un semn pe care îngerii îl pot citi, dar nu ochii omenești; căci îngerul nimitor trebuie să vadă acest semn al răscumpărării. Minte înțelegătoare a văzut semnul crucii de pe Calvar în fiii și fiicele pe care Domnul i-a înfiat. Păcatul călcării legii lui Dumnezeu este înlăturat. Ei poartă haina de nuntă și sunt ascultători și credincioși tuturor poruncilor lui Dumnezeu. Manuscript Releases, volumul 21, 52.

Săptămâna aceea a preînchipuit două perioade a câte o mie două sute șaiszeci de ani, despărțite de legea duminicală din 538 (semnul fiarei), în care păgânismul, iar apoi papalitatea, au călcat în picioare sanctuarul și oștirea. Pentru o mie două sute șaiszeci de zile, Hristos Și-a dat mărturia, apoi pentru încă o mie două sute șaiszeci de zile, Hristos a dat aceeași mărturie prin ucenicii Săi. Pentru o mie două sute șaiszeci de ani, Satana și-a dat mărturia, prin păgânism, iar apoi pentru încă o mie

două sute șaiszeci de ani, Satana și-a dat mărturia prin papalitate.

Legământul care, prin neascultarea Israelului din vechime, a devenit «pricina de ceartă» a lui Dumnezeu, era legământul din Leviticul capitolul douăzeci și cinci, care prevedea odihna pământului și jubileul ce trebuia să fie sărbătorit în fiecare al patruzeci și nouălea an.

Și Domnul a vorbit lui Moise pe Muntele Sinai, zicând: Vorbește fiilor lui Israel și spune-le: Când veți intra în țara pe care v-o dau, atunci pământul să țină un sabbat pentru Domnul. Șase ani vei semăna ogorul tău, și șase ani îți vei tăia via și vei strânge roadele ei; dar în al șaptelea an va fi un sabbat de odihnă pentru pământ, un sabbat pentru Domnul: să nu semeni ogorul tău și să nu-ți tai via. Ceea ce va crește de la sine din secerișul tău să nu seceri, nici să nu culegi strugurii viței tale netăiate; căci este un an de odihnă pentru pământ. Și sabbatul pământului vă va fi hrană: pentru tine, pentru robul tău și pentru roaba ta, pentru simbriașul tău și pentru străinul care locuiește la tine; și pentru vitele tale și pentru fiarele care sunt în țara ta, tot rodul lui să fie hrană. Și să-ți numeri șapte sabbate de ani, de șapte ori câte șapte ani; și timpul celor șapte sabbate de ani să-ți fie patruzeci și nouă de ani. Atunci să faci să sune trâmbița jubileului în a zecea zi a lunii a șaptea; în ziua ispășirii să faceți să răsunе trâmbița în toată țara voastră. Și să sfințiți anul al cincizecilea și să vestiți slobozenie în toată țara pentru toți locuitorii ei: să vă fie un jubileu; și să vă întoarceți fiecare la moșia lui, și fiecare să se întoarcă la familia lui. Jubileu să vă fie anul acela al cincizecilea: să nu semănați, nici să nu secerati ceea ce va crește de la sine în el, nici să nu adunați strugurii viței tale netăiate din el. Căci este jubileul; să vă fie sfânt: să mâncați rodul lui de pe câmp. În anul acestui jubileu să vă întoarceți fiecare la moșia lui. Leviticul 25:1-13.

Prima perioadă a profeției de două mii trei sute de ani, asemenea săptămânii în care Hristos a confirmat legământul și celor patru sute nouăzeci de ani, este asociată în mod direct cu „de șapte ori” din capitolele douăzeci și cinci și douăzeci și șase ale Leviticului.

Să știi, așadar, și să înțelegi că, de la darea poruncii pentru a restaura și a zidi Ierusalimul până la Mesia, Cărmuitorul, vor fi șapte săptămâni și șaiszeci și două de săptămâni; ulița va fi zidită din nou, și zidul, chiar în vremuri de strâmtorare. Daniel 9:2.

Șaiszeci și nouă de săptămâni, începând din 457 î.Hr., conduc la botezul lui Hristos și la începutul săptămânii în care el a confirmat legământul, care era legământul „ceartei” lui Dumnezeu. Dar a existat o săptămână de săptămâni (patruzeci și nouă de ani), care a fost separată de cele șaiszeci și nouă de săptămâni prin expresia „șapte săptămâni și șaiszeci și două de săptămâni”. Începând din 457 î.Hr., urma să fie patruzeci și nouă de ani, o trimitere clară la legământul din Leviticul capitolul douăzeci și cinci și la sărbătoarea jubileului. Acei patruzeci și nouă de ani nu erau doar un simbol al ciclurilor jubiliare, ci și al Cincizecimii, care este a cincizecea zi ce urmează celor patruzeci și nouă de zile ale sărbătorii săptămânilor.

Cei dintâi patruzeci și nouă de ani ai celor două mii trei sute de ani, cei patru sute nouăzeci de ani și săptămâna în care a fost confirmat legământul sunt toate în mod direct legate de cei două mii cinci sute douăzeci de ani, reprezentați ca „de șapte ori”, în Leviticul douăzeci și șase. Fiecare element al profeției celor două mii trei sute de ani este în mod direct legat de „de șapte ori”, pe care Adventismul l-a pus deoparte și l-a respins în 1863. „De șapte ori” este un simbol al legământului

jubileului și, pentru acest motiv, se cuvine a se observa că, atunci când cei două mii trei sute de ani s-au încheiat la 22 octombrie 1844, tot astfel s-au încheiat și cei două mii cinci sute douăzeci de ani chiar în acea zi, căci Moise a consemnat în Leviticul capitolul douăzeci și cinci:

Și să-ți numeri șapte sabate de ani, de șapte ori șapte ani; și timpul celor șapte sabate de ani să-ți fie patruzeci și nouă de ani. Apoi să faci să sune trâmbița jubileului în ziua a zecea a lunii a șaptea; în Ziua Ispășirii veți face să răsunе trâmbița în toată țara voastră. Leviticul 25:8, 9.

Fiecare perioadă profetică din cadrul celor două mii trei sute de ani este asociată în mod direct cu „de șapte ori” din Leviticul douăzeci și șase, inclusiv ziua în care ambele perioade profetice s-au încheiat. Primii patruzeci și nouă de ani au desemnat lucrarea de rezidire și restaurare a Ierusalimului, care avea să fie finalizată pe măsură ce poporul lui Dumnezeu ieșea din Babilon. Templul a fost finalizat înaintea celui de-al treilea decret, după cum și templul milerit a fost finalizat înainte de sosirea celui de-al treilea înger. Totuși, după 457 î.Hr., „strada” încă trebuia să „fie zidită din nou, și zidul, chiar în vremuri tulburi”. În calitate de Alfa și Omega, Isus ilustrează întotdeauna sfârșitul unui lucru prin începutul lui, iar după 22 octombrie 1844, mileritiții urmau să finalizeze „strada” „și zidul”, „în vremuri tulburi”.

Sora White identifică zidul literal de ocrotire din jurul Ierusalimului drept simbol al legii lui Dumnezeu, iar imediat după 22 octombrie 1844, credincioșii au fost conduși în sanctuarul ceresc și au recunoscut legea lui Dumnezeu (zidul). Pentru a recunoaște legea lui Dumnezeu, inclusiv Sabatul, milleriții au fost conduși înapoi la legământul Vechiului Israel. Restaurarea „străzii” literale este acea restaurare care a fost împlinită spiritual atunci când milleriții s-au întors la „cărările cele vechi” ale lui Ieremia. „Vremurile de strâmtorare” care urmau să vină în perioada în care zidul și strada au fost stabilite aveau să se împlinească după 1844, iar Războiul Civil, care atunci se apropia și curând avea să înceapă chiar în acel context istoric, reprezenta acele vremuri de strâmtorare.

Dacă ar fi fost credincioși, ar fi ajuns la al cincizecilea an simbolic al jubileului (în care robii sunt eliberați), care era, de asemenea, reprezentat de a cincizecea zi a Cincizecimii (în care solia emancipării ajunge la întreaga lume). Dar după 1844, cei mai mulți s-au opus luminii Sabatului, iar în 1863 au respins, de asemenea, solia lui Moise („cele șapte vremi”), care le fusese transmisă de Ilie (William Miller.). Cu alte cuvinte, s-au întors de la „strada” (vechile cărări) pe care trebuiau s-o restaureze și să umble pe ea.

Isus ilustrează întotdeauna sfârșitul prin început, iar când pilda celor zece fecioare este repetată în zilele de pe urmă, lucrarea restaurării Ierusalimului trebuie din nou împlinită. „Strada și zidul” vor fi zidite în „vremuri tulburi”. Acum intrăm în acele vremuri tulburi. 22 octombrie 1844 tipifică legea duminicală ce urmează curând, astfel că atunci când va sosi „ceasul cutremurului celui mare” din Apocalipsa unsprezece, strada și zidul vor fi zidite în vremuri tulburi. Vom identifica acum acele vremuri tulburi drept „mânia neamurilor” produsă de războiul în escaladare al Islamului.

În timp ce explica ceea ce fusese scris anterior cu privire la un „timp de strâmtorare”, ea a oferit o explicație care este consemnată în cartea Early Writings.

1. La pagina 33 este redat următorul text: 'Am văzut că Sabatul sfânt este, și va fi, zidul de despărțire dintre adevăratul Israel al lui Dumnezeu și necredincioși; și că Sabatul este marea chestiune spre a uni inimile iubiților sfinți ai lui Dumnezeu, care așteaptă. Am văzut că Dumnezeu are copii care nu văd și nu păzesc Sabatul. Ei nu au respins lumina cu privire la el. Iar la începutul timpului de strâmtorare, am fost umpluți de Duhul Sfânt când am ieșit și am proclamat Sabatul mai pe deplin.'

Această viziune a fost dată în 1847, când erau doar foarte puțini dintre frații adventiști care păzeau Sabatul, iar dintre aceștia doar puțini socoteau că păzirea lui era de o importanță suficientă încât să traseze o linie de demarcație între poporul lui Dumnezeu și necredincioși. Acum începe să se vadă împlinirea acelei viziuni. „Începutul aceluia timp de strâmtorare”, menționat aici, nu se referă la timpul când urgiile vor începe să fie revărsate, ci la o scurtă perioadă chiar înainte de a fi revărsate, câtă vreme Hristos Se află în sanctuar. În acel timp, în timp ce lucrarea mântuirii se încheie, vor veni necazuri peste pământ, iar neamurile se vor mânia, totuși vor fi ținute în frâu, astfel încât să nu împiedice lucrarea celui de-al treilea înger. Atunci va veni „ploaia târzie”, sau învierea de la fața Domnului, pentru a da putere strigătului puternic al celui de-al treilea înger și pentru a-i pregăti pe sfinți să stea în picioare în perioada când cele șapte urgii de pe urmă vor fi revărsate. Scrieri timpurii, 85.

Există o „scurtă perioadă de timp” care precede închiderea timpului de probă, când „neamurile vor fi mâniate, dar ținute în frâu”. În același timp, sosește „ploaia târzie”. „Mânierea neamurilor” este un simbol identificat în capitolul unsprezece al Apocalipsei.

Și neamurile s-au mâniat, și a venit mânia Ta, și vremea celor morți, ca să fie judecați, și să dai răsplata robilor Tăi, prorocilor, și sfinților, și celor ce se tem de Numele Tău, mici și mari; și să nimicești pe cei ce nimicesc pământul. Apocalipsa 11:18.

Sora White comentează asupra acestui verset.

Am văzut că mânia neamurilor, mânia lui Dumnezeu și vremea ca morții să fie judecați erau separate și distincte, una urmând-o pe cealaltă; de asemenea, că Mihail nu se ridicase și că vremea de strâmtorare, cum n-a mai fost niciodată, încă nu începuse. Acum neamurile se mânie, dar când Marele nostru Preot Își va fi încheiat lucrarea în sanctuar, El Se va ridica, va îmbrăca veșmintele răzbunării, și atunci vor fi vărsate cele șapte plăgi de pe urmă.

"Am văzut că cei patru îngeri aveau să țină cele patru vânturi până când lucrarea lui Isus va fi încheiată în sanctuar, iar apoi vor veni cele șapte plăgi de pe urmă." Scrieri timpurii, 36.

„Mânierea neamurilor” are loc chiar înainte de închiderea timpului de probă, căci este urmată de „mânia lui Dumnezeu”. „Mânia lui Dumnezeu” are loc la închiderea timpului de probă, iar „vremea să fie judecați morții” se referă la o judecată care are loc în timpul mileniului și nu la judecata morților care a început în 1844.

Și am văzut un înger coborând din cer, având cheia Adâncului și un lanț mare în mână. Și a pus mâna pe balaur, pe șarpele cel vechi, care este Diavolul și Satana, și l-a legat pentru o mie de ani, și l-a aruncat în Adânc, și l-a închis și a pus o pecete asupra lui, ca să nu mai înșele neamurile până când se vor împlini cei o mie de ani: iar după aceea trebuie să fie dezlegat

pentru puțină vreme. Și am văzut tronuri, și s-au așezat pe ele, și li s-a dat puterea de a judeca; și am văzut sufletele celor tăiați cu sabia pentru mărturia lui Isus și pentru Cuvântul lui Dumnezeu, și ale celor ce nu se închinaseră fiarei, nici chipului ei, și nu primiseră semnul ei pe frunțile lor ori pe mâinile lor; și au înviat și au împărățit cu Hristos o mie de ani. Apocalipsa 20:1-4.

Judecata care le este „dată” sfinților indică faptul că ei vor judeca pe cei nelegiuți în timpul mileniului, nu că ei sunt judecați.

În timpul celor o mie de ani dintre prima și a doua înviere are loc judecata celor nelegiuți. Apostolul Pavel indică această judecată ca pe un eveniment care urmează celei de-a doua veniri. „Nu judecați nimic înainte de vreme, până va veni Domnul, care va aduce la lumină și lucrurile ascunse ale întunericului și va face cunoscute sfaturile inimilor.” 1 Corinteni 4:5. Daniel declară că, atunci când Cel Îmbătrânit de zile a venit, „judecata a fost dată sfinților Celui Preaînalt”. Daniel 7:22. În acest timp, cei drepti domnesc ca împărați și preoți pentru Dumnezeu. Ioan, în Apocalipsă, spune: „Am văzut scaune de domnie, și s-au așezat pe ele, și judecata le-a fost dată.” „Ei vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Hristos și vor împărăți cu El o mie de ani.” Apocalipsa 20:4, 6. Tot atunci, după cum a prevestit Pavel, „sfinții vor judeca lumea”. 1 Corinteni 6:2. În unire cu Hristos, ei îi judecă pe cei nelegiuți, comparând faptele lor cu codul de legi, Biblia, și hotărând fiecare caz potrivit cu faptele săvârșite în trup. Atunci li se măsoară celor nelegiuți partea pe care trebuie s-o sufere, după faptele lor; și aceasta se consemnează împotriva numelor lor în cartea morții.

Satana și îngerii răi sunt, de asemenea, judecați de Hristos și de poporul Său. Pavel spune: „Nu știți că noi vom judeca pe îngeri?” Versetul 3. Iar Iuda declară că „îngerii care nu și-au păstrat întâia lor stare, ci și-au părăsit locuința, El i-a păstrat în lanțuri veșnice, în întuneric, pentru judecata zilei celei mari.” Iuda 6.

La încheierea celor o mie de ani va avea loc a doua înviere. Atunci cei răi vor fi înviați dintre morți și se vor înfățișa înaintea lui Dumnezeu pentru executarea „judecății scrise”. Astfel, revelatorul, după ce descrie învierea celor drepti, spune: „Ceilalți morți n-au înviat până când s-au sfârșit cei o mie de ani.” Apocalipsa 20:5. Iar Isaia declară, cu privire la cei răi: „Ei vor fi adunați laolaltă, cum sunt adunați prizonierii în groapă, și vor fi închiși în temniță, iar după multe zile vor fi cercetați.” Isaia 24:22. Marea Controversă, 660, 661.

Este, așadar, limpede că „stârnirea la mânie a neamurilor” se referă la „vremurile tulburi” care vin asupra lumii înainte ca timpul de probă să se încheie și că, atunci când „neamurile sunt mâniate”, ele sunt, în același timp, „ținute în frâu”.

Am văzut că mânia neamurilor, mânia lui Dumnezeu și timpul judecării celor morți erau separate și distincte, una urmând după cealaltă. Scrieri timpurii, 36.

În vremea când „neamurile sunt mâniate”, începe să cadă ploaia târzie.

În acel timp, pe când lucrarea mântuirii se încheie, va veni strâmtorare pe pământ, iar neamurile se vor mânia, dar vor fi ținute în frâu, ca să nu împiedice lucrarea celui de-al treilea înger. În acel timp, „ploaia târzie”, sau învierea de la fața Domnului, va veni, pentru a da

putere glasului cel tare al celui de-al treilea înger și pentru a-i pregăti pe sfinți să poată sta în picioare în perioada când cele șapte plăgi de pe urmă vor fi vărsate. Scrieri timpurii, 85.

Este un moment în care „neamurile se mânie”, dar, în același timp, sunt „ținute în frâu”. Atunci Hristos Își întemeiază Împărăția Sa de slavă, căci El Își întemeiază Împărăția în vremea ploii târzii.

Ploaia târzie vine peste cei curați — atunci toți o vor primi precum odinioară.

Când cei patru îngeri vor da drumul, Hristos Își va întemeia Împărăția. Nimeni nu primește ploaia târzie decât cei care fac tot ce le stă în putere. Spalding and Magan, 3.

Cele două pasaje anterioare din Scrieri timpurii indică faptul că atunci când neamurile sunt mâniate și, în același timp, „ținute în frâu”, cei patru îngeri stăvilesc cele patru vânturi. Prin urmare, mânierea neamurilor este reprezentată prin „cele patru vânturi”. Ea a notat, de asemenea, că în momentul când cei patru îngeri țin în frâu neamurile mâniate, va sosi ploaia târzie. Perioada de timp care începe odată cu sosirea ploii târzii, care este de asemenea timpul când neamurile sunt mâniate, dar ținute în frâu, continuă până când Mihail Se va ridica și timpul de probă al omenirii se va încheia. Acea perioadă de timp este perioada în care lucrarea mântuirii se încheie și, prin urmare, reprezintă lucrarea finală a lui Hristos în Sfânta Sfințelor, identificată drept perioada în care El fie șterge păcatele oamenilor, fie le șterge numele din cărțile judecării. Acea perioadă, când îngerii țin cele patru vânturi, este timpul pecetluirii celor o sută patruzeci și patru de mii.

Islamul celui de-al treilea Vai este puterea care „mânie neamurile”, iar al treilea Vai a sosit la 11 septembrie 2001, dar Islamul a fost imediat „ținut în frâu”. „Vântul de răsărit” este un simbol al Islamului, iar Isaia identifică „vântul de răsărit” drept „vântul aspru”, pe care Dumnezeu îl „oprește” (îl stăvilește). Războiul Islamului este înfățișat în mod repetat ca o femeie în durerile nașterii, căci este un război care escaladează și care a început la 11 septembrie 2001, când a coborât îngerul puternic din Apocalipsa optsprezece, fapt marcat prin prăbușirea marilor clădiri ale orașului New York.

"Acum vine vestea că aş fi declarat că New York va fi măturat de un val de maree? Aşa ceva nu am spus niciodată. Am spus însă, pe când priveam marile clădiri care se ridicau acolo, etaj după etaj: 'Ce scene înfricoşătoare vor avea loc când Domnul Se va ridica să zguduie cumplit pământul! Atunci se vor împlini cuvintele din Apocalipsa 18:1-3.' Întregul capitol al optsprezecelea din Apocalipsa este un avertizament cu privire la ceea ce urmează să vină asupra pământului. Dar nu am lumină deosebită cu privire la ceea ce urmează să vină asupra oraşului New York, decât că ştiu că, într-o zi, marile clădiri de acolo vor fi dărâmate prin întoarcerea şi răsturnarea puterii lui Dumnezeu. Din lumina care mi-a fost dată, ştiu că în lume este distrugere. Un singur cuvânt din partea Domnului, o singură atingere a puterii Sale celei mari, şi aceste structuri masive vor cădea. Vor avea loc scene a căror grozăvie nu ne-o putem imagina." Review and Herald, 5 iulie 1906.

Pe hărțile din 1843 și 1850, Islamul este reprezentat ca „cai de război”. În capitolul al nouălea din Apocalipsa, unde este prezentat Islamul primului și celui de-al doilea Vai, caracterul Islamului este identificat prin numele împăratului său.

Și aveau peste ei un împărat, care este îngerul adâncului fără fund; numele lui, în limba ebraică, este Abaddon, iar în limba greacă își are numele Apolion. Apocalipsa 9:11.

Versetul — capitolul NOUĂ, versetul UNSPREZECE — identifică în mod profetic faptul că, indiferent dacă este redat în Vechiul Testament (în ebraică) sau în Noul Testament (în greacă), caracterul islamului este Abaddon sau Apolion. Ambele nume înseamnă „distrugere și moarte”.

Îngerii rețin cele patru vânturi, reprezentate ca un cal mânios care caută să se dezlănțuie și să năvălească peste fața întregului pământ, purtând distrugere și moarte pe drumul său. Manuscript Releases, volumul 20, 217.

Cele patru vânturi sunt calul mânios al profeției biblice, care caută să se dezlănțuie. Una dintre caracteristicile profetice ale calului mânios este aceea că el este reținut, dar caută să se dezlănțuie și să aducă "distrugere și moarte" asupra întregului pământ.

Vom continua să abordăm aceste subiecte în articolul următor.

O, de-ar avea poporul lui Dumnezeu conștiința distrugerii iminente a miilor de cetăți, acum aproape cu totul date idolatriei! Dar mulți dintre cei care ar trebui să proclame adevărul își acuză și își condamnă frații. Când puterea convertitoare a lui Dumnezeu va veni peste miști, se va produce o schimbare hotărâtă. Oamenii nu vor mai avea înclinația de a critica și de a dărâma. Nu vor mai sta într-o poziție care împiedică lumina să strălucească în lume. Critica lor și acuzarea lor vor înceta. Forțele vrăjmașului se strâng pentru luptă. Ne stau înaintea conflicte aspre. Strângeți-vă rândurile, frații și surorile mele, strângeți-vă rândurile. Alipiți-vă de Hristos. 'Nu ziceți: O uneltire, . . . nici nu vă temeți de frica lor, nici nu vă înspăimântați. Sfințiți pe Domnul oștirilor Însuși; de El să vă temeți și El să fie groaza voastră. Și El va fi un locaș sfânt; dar și o piatră de poticnire și o stâncă de sminteală pentru amândouă casele lui Israel, un laț și o cursă pentru locuitorii Ierusalimului. Și mulți dintre ei se vor poticni, vor cădea și se vor sfărâma, vor fi prinși în laț și vor fi luați.'

Lumea este un teatru. Actorii, locuitorii ei, se pregătesc să-și joace rolul în ultima mare dramă. Dumnezeu este dat uitării. În marile mase ale omenirii nu există unitate, decât în măsura în care oamenii se confederează pentru a-și împlini scopurile egoiste. Dumnezeu privește. Scopurile Sale cu privire la supușii Săi răzvrătiți vor fi împlinite. Lumea nu a fost dată în mâinile oamenilor, deși Dumnezeu îngăduie ca elementele confuziei și ale dezordinii să domnească pentru o vreme. O putere din adânc lucrează pentru a aduce la împlinire ultimele mari scene ale dramei — Satana venind ca Hristos și lucrând cu toată amăgirea nelegiurii în cei care se leagă între ei în societăți secrete. Cei care cedează pasiunii pentru confederare lucrează la împlinirea planurilor vrăjmașului. Cauza va fi urmată de efect.

Nelegiuirea a ajuns aproape la limită. Confuzia umple lumea, iar o mare groază se va abate curând asupra oamenilor. Sfârșitul este foarte aproape. Noi, cei care cunoaștem adevărul, ar trebui să ne pregătim pentru ceea ce urmează în curând să se abată asupra lumii ca o surprindere covârșitoare. Review and Herald, 10 septembrie 1903.